

БТР УСПЫХНУЎ НІБЫ ФАКЕЛ

Малая радзіма Аляксея Пыцько – Велеўшчына. Бацька Міхаіл Якаўлевіч і маці Ніна Маркаўна працавалі ў калгасе «Радзіма». У сям’і гадавалася яшчэ двое сыноў – старэйшы Міхаіл і малодшы Васіль. Аляксея рос хлопцам кампанейскім, яго паважалі за адкрытасць і дабрыню.

У 1978 годзе Аляксея закончыў Слабадскую сярэднюю школу, паступіў у Лепельскую аўташколу ДТСААФ. Праз год юнака прызвалі на тэрміновую службу ў шэрагі Савецкай Арміі. Служыў ў Венгрыі, дзе ўдасканальваў навыкі сваёй грамадзянскай спецыяльнасці вадаіцеля. З Венгрыі бацькі атрымлівалі не частыя і скупыя на словы пасланні. Нечакана хлопец спыніў перапіску. Толькі цераз ваенкамат маці змагла даведацца, дзе знаходзіцца яе сын і тое, што з ім усё добра.

Лаканічны адказ ваенных начальнікаў, іх дзяжурныя суцяшэнні не маглі супакоіць бацькоў. На працягу ўсёй далейшай службы яны моцна непакоіліся за лёс сына.

У той самы час, калі бацькі губляліся ў здагадках і абівалі ганкі ваенкамата, Аляксея адпраўляўся з Венгрыі ў Афганістан. У далёкай гарыстай краіне служыў вадзіцелем БТРа. Суправаджаў калоны з грузамі па горных дарогах. У час аднаго баявога задання бронетранспарцёр Аляксея падбілі, БТР успыхнуў нібы факел. Сам ён цудам застаўся жывы. Паспеў выхапіць з палаючай машыны аўтамат, а ваенны білет і іншыя дакументы згарэлі. Пасля гэтага выпадку хлопец лячыўся ў шпіталі – падчас бою быў кантужаны. Год і пяць месяцаў быў на мяжы жыцця і смерці. Яму пашчасціла, вярнуўся дадому жывы. Пасля гэтага ў ваенным білеце Аляксея з’явіўся запіс наступнага зместу: «З 02.02.1980 г. па 06.07.1981 г. аказваў інтэрнацыянальную дапамогу народу ДРА».

Як забыцца на тую праклятую вайну? Сябры лезлі з роспытамі.

Вярнуўшыся з Афганістана, Аляксея адразу ўладкаваўся на працу ў Лепельскі лягас вадзіцелям. Праз пэўны час ктраўніцтва калгаса «Радзіма» пераманіла хлопца да сябе.

...Позняй восенню 1989 года Аляксея трапіў у аўтамабільную аварыю. Ад атрыманых траўм памёр на месцы дарожнага здарэння.

Валерый Тухта